

innevarande år göra inställandet af andra klassens beväringmöten mindre omöjligt, om en besparing på detta års anslag derigenom kan vinnas. Vidare yttrar Statsrådet, att denna besparing, enligt approximativ beräkning, skulle uppgå till 410,000 R:dr, samt att han så mycket mindre ville motsätta sig inställandet af ifrågavarande möten, som han varit betänkt på att, sedan auktionsprisen vid upphandlingen af mötenas förnödenheter hunnit allmänt inkomma och derpå grundade, fullt tillförlitliga kalkyler upprättats, föreslå Kongl. Maj:t en sådan åtgärd.

Fullt förvissad att Riksdagen, lika med mig, anser att den största sparsamhet bör iakttagas i synnerhet i tider, då det är fråga att höja bevillningen med 30 procent och öka bränvinsskatten med 10 öre per kanna, får jag föreslå det Riksdagen, för att gifva stöd åt Statsrådet Abelins framställning i ofvan omförmälda afseende, ville till Kongl. Maj:t aflåta en underdånig skrifvelse med anhållan:

att andra klassens beväringmöten måtte för innevarande år inställas.

Stockholm den 28 Januari 1870.

Pehr Tjernlund,
från Wester-Norrlands län.

Häruti instämmer
P. Östman,
från Wester-Norrlands län.

N:o 129.

Af Herr A. W. Uhr: Om upphäfvande af kyrkostämman, eller ock, att kyrkoherdes sjelfskrifvenhet till ordförandeskapet i stämman måtte upphöra.

Enligt gällande förordningar afgöras en kommuns angelägenheter dels på kommunalstämma, dels på kyrkostämman. Man kan fråga, hvarför lagstiftarne stadgat två stämmor, då det ju är samma folk, samma kommuns röstberättigade inne-

vänare. som samlas till båda, och samma kommuns angelägenheter, som ombesörjas af båda. Anledningen får sannolikt sökas i den olika beskaffenheten af de ärenden, som afhandlas på ena och andra stämman, i det att på kommunalstämman kommunens angelägenheter i allmänhet behandlas, men på kyrkostämman sådana, som särskildt röra kyrkan. Men man kan då åter fråga, hvarföre icke äfven kyrkans angelägenheter må kunna komma under afgörande på kommunalstämman, då man derigenom blefve befriad från besväret af dubbla stämmor. Jag känner invändningen, att kommunen till ordförande på kommunalstämman får välja person, men att församlingens kyrkoherde eller hans ställföreträdare ansetts böra vara sjelfskrifven ordförande på kyrkostämman.

Om på kyrkostämman förekomma ärenden, som rörde läran, kyrkan såsom andlig byggnad, det andliga lifvet i församlingen, kyrkotukten m. m. dylikt, skulle prestens sjelfskrifvenhet utan tvifvel vara berättigad. Men då man vet, att andligt-kyrkliga ärenden nästan aldrig förekomma å kyrkostämman — om de förekomma hafva de sitt forum i kyrkorådet — utan gemenligen blott ekonomiskt-kyrkliga, så kan med skäl frågas, hvarföre kyrkoherden här förr behöfver vara sjelfskrifven på ordförandeplatsen än i kommunalstämman. Duger presten till ordförande, lärer församlingen icke underlåta att med glädje begagna sig af hans öfverlägsna lärdom, förmåga eller nit, såväl i den ena stämman som den andra. Men duger han icke till ordförande, bör han icke vara det hvarken på den ena eller andra. Hufvudsaken är, att församlingen får den lämpligaste person i spetsen för sina angelägenheter, och detta mål vinnes säkrare genom val af ordförande, än om någon genom sitt embete är sjelfskrifven. Antingen af leda vid en olämplig sjelfskrifven ordförande eller deraf, att man heldre går till kommunalstämman, då man icke har tid för båda, händer för närvarande, att kyrkostämmorna stå tomma.

Jag hemställer fördenskull värdsamt:

att Riksdagen ville för sin del besluta, antingen att kyrkostämman måtte upphävas och hennes verksamhet öfverflyttas på kommunalstämman, eller ock att kyrkoherdens eller hans ställföreträdares sjelfskrifvenhet såsom ordförande i kyrkostämman måtte upphöra.

A. W. Uhr.